

103748

SAMENVATTING

Interpretatiegeschil vakantieregeling BVE

Interpretatiegeschil over de bevoegdheid van de MR ten aanzien van de regeling van vakantie en verlof. De MR stelt op grond van medezeggenschapsreglement instemmingsrecht te hebben op de vaststelling of wijziging van de regeling van vakantie en verlof. Door niet met een voorstel ter zake te komen frustrereert het CvB dit recht. Het CvB stelt zich op het standpunt dat de nieuwe bepalingen inzake de organisatie van het werk en de inzetbaarheid van werknemers (hoofdstuk F CAO-BVE 2007-2009) het overbodig maken om naast de vakantieregeling van de CAO nog een eigen regeling te treffen.

De wijziging van het taakbeleid heeft gevolgen voor de tijdstippen waarop vakantie en verlof kan worden opgenomen. Nu de verdeling van de werkzaamheden plaatsvindt op het niveau van de teams, geldt datzelfde voor de vaststelling van de vakantie en het verlof voor de medewerkers. Een verplichting tot het vaststellen van een instellingsbrede regeling waarin is aangegeven op welke dagen vakantie en verlof genoten wordt, verdraagt zich niet met het beginsel dat de verdeling van werkzaamheden plaatsvindt op teamniveau. Ten aanzien van een mogelijke aanvullende regeling op instellingsniveau of op het niveau van de domeinen, hebben de MR dan wel de desbetreffende Domeinraden ter zake instemmingsrecht.

103748

UITSPRAAK

in het geding tussen:

de medezeggenschapsraad van A te B, verzoeker, hierna te noemen de MR

en

het College van Bestuur van A, gevestigd te B, verweerder, hierna te noemen het College van Bestuur of CvB

gemachtigde: mr. M.J. Keuss

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij verzoekschrift met bijlagen van 25 maart 2008, ingekomen op 26 maart 2008, heeft de MR een interpretatiegeschil aan de Commissie voorgelegd met betrekking tot de bevoegdheid van de MR ten aanzien van de regeling van vakantie en verlof als bedoeld in artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement.

Het College van Bestuur heeft een verweerschrift met bijlagen ingediend, ingekomen op 21 april 2008.

De mondelinge behandeling vond plaats te Utrecht op 20 mei 2008.

De MR werd vertegenwoordigd door C, voorzitter, en D, secretaris.

Het College van Bestuur werd vertegenwoordigd door E, directeur Werkgeverzaken, bijgestaan door de gemachtigde.

Beide partijen hebben ter zitting pleitnotities overgelegd.

Bij schrijven van 28 mei 2008 heeft de Commissie zich tot de partijen bij de CAO-BVE gewend met het verzoek duidelijkheid te verschaffen over de CAO-bepalingen met betrekking tot het taakbeleid en de vakantieregeling. Bij brieven van 11 juni 2008 hebben de CAO-partijen de Commissie afzonderlijk geïnformeerd.

2. DE FEITEN

In het cursusjaar 2007/2008 geldt voor A de “Verlofregeling beroepsonderwijs 2007-2008”, ten aanzien waarvan de MR instemming heeft verleend. Behalve de in de CAO-BVE 2007-2009 opgenomen bepalingen omtrent vakantie en verlof bevat de regeling nadere bepalingen, bijvoorbeeld over welke dagen van de deelnemersvakanties worden gerekend als vakantie- of als verlofdagen voor het onderwijzend personeel en over de wijze van opnemen en registreren van vakantie en verlof. In de regeling wordt voor het onderwijzend personeel onderscheid gemaakt tussen een verlofregeling bij inzetbaarheid op 230 dagen en inzetbaarheid op 200 dagen. De 230-dagenregeling geldt uitsluitend voor medewerkers die deel uitmaken van een team dat het vrije model taakbeleid hanteert. Planning en opname van verlof van deze medewerkers vindt plaats in overleg met het team. Voor de overige medewerkers gelden de deelnemersvakanties als vakantie dan wel verlof.

Bij schrijven van 22 oktober 2007 heeft het CvB aan de MR verzocht in te stemmen met de ‘Vakantieregeling deelnemers beroepsonderwijs 2008-2011’. Op 20 februari 2008 heeft de MR voorwaardelijk en alleen voor het jaar 2008-2009 ingestemd met het voorstel. De MR stelde daarbij voor de regeling, net als in de voorafgaande jaren, voor het jaar 2008-2009 tevens te hanteren voor het onderwijzend personeel. Bij brief van 17 maart 2008 deelde het CvB de MR mee dat de vakantieregeling voor de deelnemers was vastgesteld in overeenstemming met de voorwaarden van de MR. Tevens deelde het CvB in dit schrijven mee dat de nieuwe bepalingen inzake de organisatie van het werk en de inzetbaarheid van werknemers (hoofdstuk F CAO-BVE 2007-2009) het overbodig maken om naast de vakantieregeling van de CAO nog een eigen regeling te treffen.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

De MR stelt op grond van artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement instemmingsrecht te hebben op de vaststelling of wijziging van de regeling van vakantie en verlof. Door niet met een voorstel ter zake te komen frustreert het CvB dit recht. De CAO geeft alleen de kaders aan waarbinnen het CvB kan opereren. De CAO-regeling behoeft derhalve uitwerking. Het gaat daarbij onder meer over de regeling compensatie samenloop vakantie- en ziekteverlof en andere aangelegenheden die in de verlofregeling 2007-2008 zijn geregeld. Zeker als het een team niet lukt in onderling overleg de taken te verdelen en de leidinggevende de taken toedeelt op grond van artikel F-6 CAO-BVE 2007-2009, is het noodzakelijk de randzaken met betrekking tot vakantie en verlof te regelen zoals dat tot en met het cursusjaar 2007/2008 gebruikelijk was. In ieder geval dienen regels met betrekking tot vakantie en verlof te worden opgenomen voor het geval een opleidingsmanager de taken in een team verdeelt op basis van de terugvaloptie van artikel F-6 CAO-BVE 2007-2009.

Het College van Bestuur stelt dat het nieuwe model taakbelasting met zich meebrengt dat het verdelen van taken en werkzaamheden, waaronder ook het vaststellen van vakantie en verlof voor het personeel, in onderling overleg binnen de teams plaatsvindt. Daarvoor volstaan de in de CAO-BVE ter zake van vakantie en verlof opgenomen bepalingen en is geen aanvullende regeling meer nodig. Op grond van artikel 13 WMO blijft het instemmingsrecht van de MR buiten toepassing indien de desbetreffende aangelegenheid al inhoudelijk is geregeld in een CAO. Artikel 28 lid 1 medezeggenschapsreglement bepaalt dat het reglement buiten toepassing blijft voorzover het strijdig is met een wettelijke voorschrift of een bepaling uit de CAO. Aangezien een instemmingsrecht op grond van artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement in strijd is met artikel 13 WMO, dient het medezeggenschapsreglement buiten toepassing te blijven. Artikel F-16 CAO-BVE regelt de vakantieregeling reeds inhoudelijk, zodat aan de MR geen instemmingsrecht toekomt ten aanzien van de vakantieregeling voor het onderwijzend personeel. Als de werkgever ervoor zou kiezen een eigen vakantieregeling op te stellen, dan dient dit ingevolge de artikelen K-1 jo F-19 en F-1 lid 2 CAO-BVE in het overleg met de Vakcentrales te gebeuren. Het vaststellen van het aantal vakantiedagen betreft een primaire arbeidsvoorwaarde welke naar analogie met de Wet op de ondernemingsraden nimmer onderhevig is aan het instemmingsrecht van de MR.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

De instelling is aangesloten bij deze Commissie.

De MR kan op grond van art. 19 lid 1 onder d Wet medezeggenschap onderwijs 1992 (WMO) een interpretatiegeschil aan de Commissie voorleggen indien hij met het College van Bestuur van mening verschilt over het bepaalde bij of krachtens de WMO dan wel het medezeggenschapsreglement. Partijen verschillen van mening over de vraag of het noodzakelijk is om aanvullend op de in de CAO-BVE opgenomen vakantie- en verlofregeling voor het personeel een aanvullende regeling vast te stellen, ten aanzien van welke regeling de MR op grond van artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement instemmingsrecht heeft. Derhalve is er sprake van een verschil van mening over het bepaalde in het medezeggenschapsreglement en/of de WMO als bedoeld in art. 19 lid 1 onder d WMO en is de Commissie bevoegd van het geschil kennis te nemen.

Toetsingskader

Op grond van artikel 23 WMO dient de Commissie bindend uit te spreken welke interpretatie dient te worden gegeven aan het bepaalde in de WMO en/of het medezeggenschapsreglement.

Op grond van artikel 8 lid 1 aanhef en onder e WMO heeft de PMR instemmingsbevoegdheid ten aanzien van de vaststelling of wijziging van de verlofregeling van het personeel. In artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement is deze bevoegdheid van de PMR overgedragen aan de MR, nu dit artikel bepaalt dat aan de MR instemmingsrecht toekomt met betrekking tot de vaststelling of wijziging van de regeling van de vakantie en verlof. De Commissie dient derhalve bindend uit te spreken of de keuze van het College van Bestuur om de CAO-regeling met betrekking tot vakantie en verlof zonder aanvulling toe te passen voor het personeel, een wijziging van de regeling van vakantie en verlof inhoudt als bedoeld in artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement.

Het geschil

Sinds een aantal jaren stelt het CvB na verkregen instemming van de MR jaarlijks een vakantie- en verlofregeling vast die zowel de regeling voor de deelnemers als de regeling voor het personeel bevat. In de laatste versies werd in de vakantie- en verlofregeling voor het personeel onderscheid gemaakt tussen de zogeheten 200-dagenregeling en de 230-dagenregeling, waarin het aantal dagen verwijst naar het aantal dagen waarop een personeelslid per jaar inzetbaar is. De 230-dagenregeling was uitsluitend toepasbaar op medewerkers, die werkzaam waren in een team dat het vrije model taakbeleid hanteerde. In dit model was het mogelijk om verlof op te nemen buiten de deelnemersvakanties, mits daarover binnen het team overeenstemming was bereikt en het opnemen van verlof niet ten koste van het onderwijsproces zou gaan. Voor werknemers die gebruik maakten van de 200-dagenregeling was aangegeven welke vakantiedagen van de deelnemers werden aangemerkt als vakantiedagen dan wel als verlofdagen van het onderwijzend personeel.

Het taakbeleid zoals geformuleerd in de CAO-BVE 2007-2009 gaat met ingang van 1 augustus 2008 uit van het zogenoemde overlegmodel. De verdeling van de werkzaamheden ligt op het niveau van de teams, waarbij in artikel F-1 CAO-BVE slechts enkele randvoorwaarden worden gesteld, te weten een normjaartaak van 1659 uur, voor onderwijskundig personeel een werkweek van 40 uur en inzetbaarheid op 200 dagen (exclusief de uren voor scholing en professionalisering).

Hoewel de bepalingen met betrekking tot de vakantieregeling in de CAO-BVE 2007-2009 nauwelijks afwijken van de bepalingen in de voorafgaande CAO, heeft de wijziging van het taakbeleid gevolgen voor de tijdstippen waarop vakantie en verlof kan worden opgenomen. Deze zijn immers onlosmakelijk verbonden met de tijdstippen waarop de werkzaamheden verricht dienen te worden. Nu de verdeling van de werkzaamheden plaatsvindt op het niveau van de teams, geldt datzelfde voor de vaststelling van de vakantie en het verlof voor de medewerkers. Een verplichting tot het vaststellen van een instellingsbrede regeling waarin is aangegeven op welke dagen vakantie en verlof genoten wordt, verdraagt zich niet met het beginsel dat de verdeling van werkzaamheden plaatsvindt op teamniveau. De normjaartaak (1659 uur) en het aantal vakantiedagen (30 dagen exclusief de christelijke en algemeen erkende feestdagen), zijn vastgelegd in artikel F-16 CAO-BVE terwijl in de artikelen F-17 en F-18 CAO-BVE voor het OP en het OBP bepalingen zijn opgenomen met betrekking tot de opname

van vakantie en de samenloop van vakantie- en ziekteverlof. Gelet hierop en nu de werkzaamheden binnen de kaders van de CAO op het niveau van de teams worden verdeeld, bevat de CAO naar het oordeel van de Commissie een vakantie-regeling die geen nadere invulling behoeft. De beslissing van het College van Bestuur om geen aanvullende vakantie-regeling vast te stellen, kan, gelet op het feit dat de voorafgaande vakantie-regeling slechts gold voor het cursusjaar 2007-2008 in combinatie met het gegeven dat de CAO thans uitgaat van de werkverdeling binnen de teams, niet worden aangemerkt als een wijziging van de vakantie-regeling. De Commissie neemt daarbij in aanmerking dat de 'Verlofregeling cursusjaar 2007-2008' voor het vrije model reeds ruimte bood tot vakantie-opname op basis van overleg binnen de teams.

Weliswaar is het denkbaar dat instellingsbreed dan wel op het niveau van de aan de instelling vastgestelde domeinen een aanvullende regeling wordt vastgesteld, bijvoorbeeld voor het geval gebruik moet worden gemaakt van de terugvaloptie van artikel F-6, voor het vaststellen van dagen waarop de instelling gesloten is of voor het vaststellen van administratieve voorschriften ten aanzien van registratie van vakantie en verlof, maar noodzakelijk is dat niet. Het spreekt voor zich dat ten aanzien van een mogelijke aanvullende regeling op instellingsniveau of op het niveau van de domeinen, de MR dan wel de desbetreffende Domeinraden ter zake instemmingsrecht hebben.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen is de Commissie van oordeel dat het besluit van het College van Bestuur om vanaf 01-08-2008 geen vakantie-regeling voor het personeel vast te stellen, geen wijziging van de regeling van vakantie en verlof inhoudt als bedoeld in artikel 11 lid 1 onder ii medezeggenschapsreglement en dat het College van Bestuur op grond van de WMO niet gehouden is om een aanvullende regeling op de CAO vast te stellen.

Aldus gedaan te Utrecht op 25 augustus 2008 door mr. Chr. H. Stokman-Prins, voorzitter,
mr. W.P. van Lammeren en mr. ing. A.J.J. Megens, leden, in aanwezigheid van mr. M. Smulders,
secretaris.

mr. Chr. H. Stokman-Prins
voorzitter

mr. M. Smulders
secretaris